

Sygn. akt IV CSK 714/15

POSTANOWIENIE

Dnia 19 kwietnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z wniosku J. K. i S. K.
przy uczestnictwie T. S., S. P. i P. S.
o ustanowienie drogi koniecznej,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 19 kwietnia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawców
od postanowienia Sądu Okręgowego w E.
z dnia 11 czerwca 2014 r., sygn. akt I Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wniosek o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego w E. z dnia 11 czerwca 2014 r. wnioskodawcy uzasadnili tym, że jest ona oczywiście uzasadniona, przedstawiając na poparcie tego twierdzenia wywody mające przekonać o „oczywistym” naruszeniu wszystkich przepisów prawa materialnego, które wskazali w ramach podstawy kasacyjnej przewidzianej w art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Uzasadnienie wniosku opartego na przyczynie przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga przedstawienia argumentacji prawnej zmierzającej do wykazania kwalifikowanego, ewidentnego naruszenia przepisów, możliwego do stwierdzenia bez merytorycznej analizy zaskarżonego orzeczenia oraz podstaw skargi. Zakres badania sprawy w ramach przedsądu nie pozwala Sądowi Najwyższemu na ocenę na tym etapie postępowania zasadności zarzutów podniesionych w skardze kasacyjnej. Z tego względu powołanie się na przesłankę oczywistej zasadności skargi nie może być sformułowane w sposób, który wymagałby takiej oceny, lecz powinno koncentrować się na argumentacji prawnej niezależnej od merytorycznego uzasadnienia skargi. Uszło to uwagi skarżących, gdyż w ich ujęciu uzasadnienie wniosku stanowi wyłącznie zmodyfikowaną wersję uzasadnienia zarzutów naruszenia prawa materialnego, z tym jedynie, że w uzasadnieniu wniosku naruszenia te zostały określone jako „oczywiste”.

Przesłanką przyjęcia skargi, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., nie jest oczywiste naruszenie przepisów prawa, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie przez Sąd odwoławczy oczywiście wadliwego orzeczenia. Wbrew przekonaniu skarżących, skonfrontowanie uzasadnienia wniosku - w zakresie dopuszczalnym na obecnym etapie postępowania - z wynikającymi z motywów zaskarżonego orzeczenia podstawami jego wydania nie przekonuje do tezy, że zasadność skargi jest tak „oczywista”, by uzasadniała przyjęcie jej do rozpoznania przez Sąd Najwyższy.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

jw